

Sborové noviny



říjen 2018



**Hospodine, ve své spravedlnosti mě ved'
navzdory těm, kdo proti mně sočí,
svou cestu přede mnou učiň přímou.**

Žalm 5:9

- **Úvodník: Ti, kteří ctí Boha, budou poctěni**
- **Knihovna**
- **Jak přemoci strach**
- **Narozeniny a oznámení**

Tak nám začal podzim. Období, které lidé nemají moc rádi. Méně sluníčka, brzké studené večery, další dovolená v nedohlednu... Možná bychom mohli najít mnoho negativních věcí, které se s nadcházejícím podzimem pojí, ale toto určitě není dobrý postoj. I toto roční období má své pozitivní stránky a je důležité o nich vědět a snažit se je vkomponovat do našich každodenních životů. Díky tomu, pak můžeme i toto údobí prožít jako nádherný díl roku.



Trochu mi to připomíná část dějin Izraele, který ve své existenci prožíval různá období. Některá byla světlejší, jako jaro, či léto, jiná temnější, připomínající spíše podzim nebo zimu. Právě do tohoto temnějšího období bychom mohli zařadit dobu Soudců, kdy máme v Božím slově napsáno, že si každý dělal, co chtěl. Čteme si o tom, jak Izraelci opustili Boha a Bůh je vydal napospas nájezdníkům, kteří je plenili. Přesto však i v této době můžeme vidět odvážné muže a ženy, kteří to mysleli s Bohem vážně, kteří Mu věřili a poslouchali Ho. Ti byli nástrojem Božího milosrdenství a odpuštění. Lid mohl vidět, že Bůh je nezavrhl, ale naopak touží, aby se navrátili v pokání zpět k Němu. List Židům píše v jedenácté kapitole o Ehůdovi, Deboře, Barákovi, Gedeonovi, Samsonovi nebo Samuelovi, kteří byli lidmi víry a za svého života právě v tomto těžkém čase pozvedli lid k opětovnému hledání a následování Boha. Lidé té doby měli běžně doma modly, klaněli se bálovi a jiným bůžkům, případně si mohli najmout lévijského kněze, který jím přinesl za peníze proroctví, jaké potřebovali...

Boží slovo nám z této doby přináší mnoho příběhů, ve kterých můžeme vidět jak hřích, prorůstající do všech sfér života Izraelců, tak i Boží milost, která se projevovala v životech některých obyčejných lidí té doby. Jedni z nich byli bezdětní manželé Elkána a Chana, kteří celou svou nadějí upnuli k Pánu, bez ohledu na to, co se dělo kolem nich.

Složila slib. Řekla: „Hospodine zástupů, jestliže opravdu shlédneš na ponížení své služebnice a rozpomeněš se na mne, jestliže na svou služebnici nezapomeněš, ale daruješ své služebnici

mužského potomka, daruji jej tobě, Hospodine, na celý život; břítva se jeho hlavy nedotkne.“ Když se před Hospodínem tolik modlila, Ělí dával pozor na její ústa. Chana hovořila jen v srdci a pouze její rty se pohybovaly, ale její hlas nebylo slyšet, takže ji Ělí pokládal za opilou. Řekl jí proto: „Jak dlouho budeš opilá? Zanech už vína!“ Ale Chana odpověděla: „Nikoli, můj pane; jsem žena hluboce zarmoucená. Nepila jsem víno ani jiný opojný nápoj, pouze jsem vylévala před Hospodínem svou duši. Nepokládej svou služebnici za ženu ničemnou. Vždyť až dosud jsem mluvila ze své velké beznaděje a žalosti.“ Ělí odpověděl: „Jdi v pokoji. Bůh Izraele ti dá, zač jsi ho tak naléhavě prosila.“ 1.Sam.1:11-17

V ostrém kontrastu tady máme o kapitulu dál příběh Ělího a jeho synů, kteří pohrdali životem s Bohem, žili sami pro sebe a lidem kolem sebe ubližovali.

Tu přišel k Ělímu muž Boží a řekl mu: „Toto praví Hospodin: Což jsem se nezjevil právě tvému rodu, když byli v Egyptě v područí domu faraónova? Vyvolil jsem si jej ze všech izraelských kmenů za kněze, aby na mém oltáři přinášel zápalné oběti, aby pátil kadidlo a nosil přede mnou efód. Tvému rodu jsem dal všechny ohnivé oběti synů Izraele. Proč pošlapáváte můj obětní hod a dar, které jsem přikázal pro tento příbytek? Ctil jsi své syny více než mne. Ztloustli jste z prvotin všech obětních darů Izraele, mého lidu. Proto slyš výrok Hospodina, Boha Izraele. Prohlásil jsem sice, že tvůj dům a tvůj rod budou přede mnou konat svůj úřad věčně. Ale nyní je toto Hospodinův výrok: Jsem toho dalek! Ty, kdo mě ctíš, poctím, ale ti, kdo mnou pohrdají, budou zlehčeni.“ 1.Sam.2:27-30

Bůh utváří a mění charaktery lidí už po tisíce let, a činí z nich použitelné nástroje. Má to jen jednu podmínku. Touha být s ním, které člověk podřídí vše. Známe tajemství modlitby? Ježíš říká: Ty, když se modlíš, vejdi do svého pokojíku a zavři za sebou dveře... (Mt.6:6) Za zavřenými dveřmi se nemáme před kým předvádět. Tam jde všechno stranou, jsi jen ty a On. Lidem můžeme imponovat svým obdarováním, nějak je ovlivnit a zapůsobit na ně. Na Boha to zkoušet nemá smysl. On ví co je uvnitř, co je hra a co skutečnost, co upřímnost a co sebeklam.

Když se podíváme na Chanu, uvidíme víc, než jen uplakanou

ženu plnou smutku, hořkosti, bolesti a starosti. Její duše byla otevřena před Pánem a v modlitbě vydala vše, dokonce i to, co bude teprve mít. A dostala svou odměnu... Po čase počala a narodil se jí syn, kterého pojmenovala Samuel, to znamená vyslyšel Bůh (1. Samuelova 1:20). Lidé neradi slyší, když někdo říká, že Bůh neodpovídá na každou modlitbu. Ale na modlitbu, jakou se modlila Chana, odpoví vždy (viz. Podobenství o vdově). Náš modlitební život je ukazatelem toho, na čem si zakládáš ve svém životě. Stavíme na svých schopnostech, nebo na Bohu? Čím více jsi si jist sám sebou, tím méně se modlíš. Více než sebedůvěrou, máme oplývat důvěrou v Boha.

Prozkoumejme své životy, jestli nežijeme spíše nějakými náboženskými rituály, než s Bohem samotným. Myslíme to s Bohem vážně? Kolik času trávíme o samotě se svým Pánem? Proč vlastně žijeme s Bohem?

Ať je pro nás povzbuzením, že i v té největší tmě nejsme sami. On tě nikdy neopustí a nikdy se tě nezřekne, pokud ho budeme hledat, dá se nám nalézt. Ti kdo Boha ctí, budou poctěni.

Marek Slusarz

KNIHOVNA

info + recenze

Milí sborovníci,

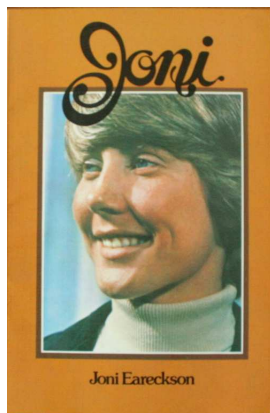
jistě jste si mnozí všimli knihovničky, která dlouho stála ve velkém sále. Knihovna byla přesunuta do místnosti pro maminky s dětmi, knihy byly roztrženy a postupně se v ní objevují i nové tituly.

Já, jako vášnivý čtenář, jsem si myslela, že mám už téměř všechno přečteno. Ale opak je pravdou. Při úklidu jsme s Ester našly tak krásné a cenné tituly, že na ně musím upozornit. Každý víme, že nejdůležitější knihou je Bible a nic by nám ji nemělo nahradit. Je ale krásné číst svědectví lidí, kteří byli vedeni Bohem v mnohdy velmi těžkých chvílích. Můžeme se ponořit hlouběji do biblických příběhů (doporučuji sérii biblických mužů a žen

od F. Riversové) nebo se inspirovat v knihách o manželství (např. Smysl manželství od T. Kellera) či o výchově dětí (např. Potřebuji tvou lásku od R. Campbella) a v neposlední řadě knihovna také obsahuje materiály ke studiu Písma.

Knihy obsahují zkušenosti generací před námi. Pokud rád čteš nebo jsi jen příležitostný čtenář, určitě si něco vybereš.

Prvním nádherným svěděctvím je kniha od Joni Eareckson s názvem *Joni*. Je to svěděctví ženy, která v 17-ti letech utrpěla úraz krčních obratlů a od ramen dolů nenávratně ochrnula. Můžeme s ní prožívat chvíle beznaděje blízke smrti a deprese, které však vyústí v radost, kterou nalezne v Bohu. Prožívá postupnou proměnu a stává se ženou, která svým svěděctvím ovlivnila mnoho tisíců posluchačů. Joni maluje svými ústy krásné obrazy a Bůh ji dal i to, co pro ni bylo tak nepředstavitelné – manžela Kena. A hlavně ji dal vědomí, že je milována a že i ona má na světě úkol, který ji Bůh svěřil. S radostí vyhlíží dobu, kdy bude mít nové tělo, které nebude nemohoucí a které ještě více oslaví Boha.



Druhým svěděctvím, které mě oslovilo, je kniha s názvem *Hansi*. Hansi byla dívka, která vyrůstala v těžkých dobách blížící se druhé světové války. Jako dítě byla vybrána do elitní nacistické školy v Praze, kde studovala a obdivovala Adolfa Hitlera. Po následné porážce Adolfa Hitlera a odsunu sudetských Němců prožívá neuvěřitelné události, ve kterých poznává Boha a jeho vedení. Setkává se s Ježíšem a ten změní celý její dosavadní život.

Pokud tě tato svěděctví zaujala a chceš si nějakou knihu půjčit, kontaktuj prosím Ester Vítovou nebo Karolinu Kozielovou, které mají knihovnu na starost.

Karolína Kozielová

***„Tobě vzdávám chválu ... podivuhodně jsem utvořen...“
Žalm 139:14***

Jeden příběh vypráví o muži, který se panicky bál hromu, a tak se vydal k psychiatrovi. „Trpíte onemocněním zvaným brontofobie,“ řekl doktor. „Ve vašem věku je hloupé se bát hromu. Zkuste si hřmění představit jako víření bubnů v symfonii života.“ „A co když to nebude fungovat?“ zeptal se ho muž. Psychiatr odpověděl: „Pak to dělejte jako já. Když uslyšíte hřmění, nacpěte si vatu do uší, zalezte pod postel a z plných plic zpívejte ‚Skákal pes‘, dokud nepřestane hřmít.“

Ale teď vážně, většina našich strachů se zakládá na pocitech, nikoliv na faktech. Zkus se na své obavy podívat a zjistit, čeho ses vlastně bál. Například pokud jsi vyrůstal v chudobě, bojíš se být štědrý. Pokud jsi byl opuštěný, pak možná nemáš k nikomu důvěru, nebo se držíš lidí jako klíště a snažíš se je ovládat. Jestli jsi byl zneužívaný, můžeš se bát emocionální i fyzické blízkosti. Pokud tě někdo soustavně kritizoval, máš možná strach, že ti Bůh neodpustí. Jestliže máš pocit, že nejsi krásný a inteligentní, anebo nejsi z dobře situované rodiny, možná se bojíš chodit mezi lidi nebo si s nimi povídat z obavy, že se na tebe dívají spatra. Americký humorista James Thurber napsal: „Všichni lidé by si měli, dříve než zemřou, zjistit, před čím a za čím utíkají a proč.“

David přesně ukázal nejen na zdroj svých obav, ale i na zdroj své vlastní hodnoty a bezpečí: „Tobě vzdávám chválu ... podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky...“ (Žalm 139:14). Když víš, že o tobě Bůh příznivě smýšlí, začnou tvé obavy mizet.

Zdroj: Slovo pro každý den
<http://www.spkd.cz>